Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

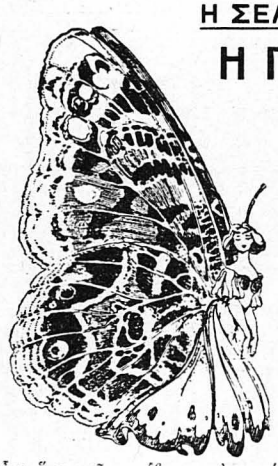

(Ἡ μαρκησία ντὲ Βιλλερουᾶ στὸν Στρατάρχη Ρισελιέ).

Χρυσέ μου,

Σήμερα τὸ πρωῒ πῆρα τὸ γράμμα σου. Κλείστηκα γρήγορα στὴν κάμαρά μου, εἰδοποίησα δεξιὰ κ' ἀριστερὰ ὅτι εἶμαι ἄρρωστη, τράβηξα καὶ τὶς κουρτίνες λίγο, νὰ γίνη μισοσκόταδο, κ' ἄρχισα νὰ τὸ διαβάζω, βέβαιη πειὰ πὼς θὰ μείνω ἥσυχη νὰ σκεφτῶ ἀπάνω σ' ὅσα μοῦ γράφεις...

Γρήγορα ὅμως κατάλαβα τί κουταμάρα πρώτης ποιότητος ἔκανα ποὺ προφασίστηκα ἀδιαθεσία!

Γέμισε τὸ δωμάτιό μου ἀπὸ ἐπισκέπτες κ' ἐπισκέπτριες... Ἐκνευρίστηκα ἀπ' τὸ ἐνδιαφέρον τους, μὲ τὸ ὁποῖο μοῦ τάραζαν τὴν ἡσυχία, τοὺς εἶπα ὅ,τι μοῦ κατέβηκε στὸ κεφάλι, κ' εἶδα κ' ἔπαθα ὥς που νὰ τοὺς διώξω! Οὔφ! ἔσκασα...

Καὶ τώρα, οἱ δυό μας, κύριε δούξ!

Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, πλημμύρισε ὁ Σηκουάνας; Κόπηκαν ἡ συγκοινωνίες; Σώθηκαν τὰ χαρτοφάκελλα;

Γιατί δὲν μοῦγραψες τόσες μέρες τώρα;

Μοῦ φαίνεται, δυστυχῶς, ὅτι μὲ βαρέθηκες γρήγορα... Ὅτι ἔπαψες πειὰ νὰ μ' ἀγαπᾶς... Ὅτι κάποια ἄλλη, πιὸ ὤμορφη ἀπὸ μένα, τράβηξε τὴ ματιά σου... Κι' ὅτι ἡ ἀγάπη μας κράτησε ὅσο κράτησαν τὰ σταφύλια!

Μὴ μὲ ρωτήσεις, σὲ παρακαλῶ, ἀπὸ ποῦ ἔβγαλα τὰ συμπεράσματα αὐτά... Ἔχω μπροστά μου, ἀπόδειξι ἀτράνταχτη, τὸ ὑποκριτικὸ καὶ ψεύτικο γράμμα σου! Τὸ μπιλλιέτο σου, δηλαδή, γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ ἀκριβής, μὲ τὶς τρεῖς γραμμές:

«Ἀγάπη μου,

» Ὑποθέσεις τοῦ κράτους σπουδαιότατες, μὲ ἐμπόδισαν νὰ σοῦ γράψω τόσον καιρό...».

Ὕστερα ἄλλες καμμιὰ δεκαριὰ ἀράδες, γεμᾶτες ἀπὸ ἀνούσια κι' ἀνάλατα γλυκόλογα, σὰν νἄμουν καμμιὰ μοδιστροῦλα ἀγράμματη, καὶ ἡ ἐπιστολὴ τελείωσε!...

Τὴν ἔκλεισες κατόπιν μὲ ἥσυχη τὴ συνείδησι ὅτι ἐξώφλησες ἕνα ἐνοχλητικὸ χρέος, ἔγραψες στὸ φάκελλο τὴν ἀντρέσσα μου καὶ μοῦ τὴ σερβίρισες!...

Ἄξιος ὁ μισθός σου, φίλε μου!

Παράξενο ὅμως! Κλαίω αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ σοῦ γράφω... Ξαφνιάζομαι ποὺ βλέπω τὰ δάκρυά μου, στάλα-στάλα νὰ πέφτουν καὶ νὰ λερώνουν τὸ χαρτί... Καὶ νοιώθω μέσα μου τὴ μαύρη ἀλήθεια!

Ναί, τὴν πικρὴ ἀλήθεια ὅτι σ' ἀγαπῶ ἄφθαστα, βαθειά, σὰν τρελλή, ὅπως δὲν ξαναγάπησα ποτέ μου κι' οὔτε θ' ἀγαπήσω στὸ μέλλον...

Βαραίνει τὴν ψυχή μου πιὸ θανάσιμα ἡ σκέψι ὅτι ἡ ἀγάπη μου αὐτὴ θἄναι μιὰ ἀγάπη χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς ἀνταπόδοσι...

Κάνε μου ὅμως τὴ χάρι, ἀγαπημένε μου, καὶ μὴ σταματᾶς τὴ γλυκειά σου ματιὰ ἀπάνω στὶς θλιβερὲς αὐτὲς καὶ τόσο μελαγχολικὲς γραμμὲς τῆς ἐπιστολῆς μου... Δὲν θέλω νὰ πικράνω τὴν καρδιά σου μὲ τὰ λόγια μου αὐτά... Ἁπλῶς μονάχα θέλω ν' ἀνακουφιστῶ ἐγώ. Ἡ ταραχή μου ζητάει κάπου νὰ ξεσπάση, ὅπως ζητάει ὁ κολασμένος τὸ δροσερὸ νεφάκι... Πές μου κάτι, ἔστω καὶ ψέμμα!

Νά, ὅτι τάχα μ' ἀγαπᾶς, ὅτι θέλεις νἀρθῆς κοντά μου... Ὅτι θὰ ἤσουν πειὰ κοντά μου, ἂν δὲν σοῦ τύχαινε κάτι πολὺ σοβαρό!

Μὰ ὄχι... Κάτι τέτοια μοῦγραφες καὶ στὸ γράμμα σου, ποὺ πῆρα σήμερα τὸ πρωῒ... Ἀντὶ νὰ μὲ παρηγορήσουν λιγάκι, ρίξαν ὅλη αὐτὴ τὴ θανάσιμη ἀγωνία στὴν ψυχή μου, ποὺ μὲ κάνει τώρα νὰ μὴν ξέρω οὔτε τί γράφω, οὔτε τί θέλω, οὔτε τί ζητάω ἀπὸ σένα!

Τὸ καλύτερο φάρμακο θὰ ἦταν νὰ σ' ἔβλεπα γιὰ λίγες στιγμές... Ἡ παρουσία σου θἄσβυνε ὅλες αὐτὲς τὶς βασανιστικὲς ὑποψίες ποὺ μοῦ θολώνουν τὸ μυαλό... Θὰ μ' ἔσφιγγες λίγο στὴν ἀγκαλιά σου καὶ τότε, χρυσῆ μου ἀγάπη, ὅ,τι καὶ νὰ μοῦλεγες θὰ τὸ πίστευα... Θὰ ἡσύχαζα πάλι γιὰ λίγον καιρό, ἀφοῦ ὁ καλὸς Θεὸς δὲν μοῦ δίνει τὴν εὐτυχία νὰ σ' ἔχω πάντα κλεισμένον στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ φιλῶ τρυφερὰ τὰ σγουρά σου μαλλιά... Ἴσως τὴν εὐτυχία αὐτὴ τὴ βρῶ στὸν Παράδεισο!

Γιὰ μένα ὅλος ὁ Παράδεισος εἶσαι ἐσύ... ἐσύ...

Σ' ἀφίνω, ἀγάπη μου.

Β.

* * *

(Ἡ ἴδια στὸν ἴδιο).

Λατρεία μου,

Σ' εἶδα χτὲς στὴν παρέλασι... Καβάλλα στὸ περήφανο ἄλογό σου, ἐπιθεωροῦσες τὸν στρατὸ καὶ τὸ χρυσὸ σπαθί σου, τὸ δῶρο μου, ἄστραφτε στὸν ἥλιο...

Πῶς ξέρεις, ἀγαπημένε μου, ν' ἀποζημιώνης μιὰ φτωχὴ καρδιά, ποὺ τόσο ὑποφέρει γιὰ σένα...

Ἤμουν τρυπωμένη, σχεδὸν χαμένη, μέσα στὴν πολυάριθμη ἀκολουθία τῆς Ὑψηλότητός του, τοῦ Ἀντιβασιλέως... Μπῆκες ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, πέρασες μπροστά μας, χαιρέτησες τὸν Ὑψηλότατο, μὰ ἡ ματιά σου ἤξερε ποῦ ἔπρεπε νὰ σταματήση...

Ναί, πέταξα ἀπ' τὴ χαρά μου... Ἡ καρδιά μου πῆγε νὰ σπάση ἀπ' τοὺς γοργοὺς καὶ δυνατοὺς χτύπους της.. Μὲ ξετρύπωσες μέσα στὸ πλῆθος, παραμέρισες μὲ τὸ μάτι σου τόσες ἄλλες ἐπίσημες κι' ὤμορφες, πιὸ ὤμορφες ἴσως ἀπὸ μένα, κυρίες, καὶ τὸ κάρφωσες, χαμογελαστὸς ἐπάνω μου!

Πόσο σ' εὐγνωμονῶ, γλυκειά μου λατρεία, γιὰ τὴν καλωσύνη σου αὐτή... Πόσο καταλαβαίνω τὸν ἑαυτό μου εὐτυχισμένο ὕστερα ἀπ' τὶς τόσες καὶ τόσες ἀγωνίες ποὺ πέρασα...

Θέλω νὰ σὲ βλέπω συχνά, πολὺ συχνά... Κάθε μέρα, ἂν εἶνε δυνατόν, κάθε ὥρα, κάθε στιγμή! Νὰ μὴ χάνω ποτὲ ἀπ' τὴ ματιά μου τὴ λατρευτὴ ὕπαρξί σου...

Κι' ὅταν δὲν σὲ βλέπω, θέλω νὰ σοῦ γράφω διαρκῶς... Ἀπ' τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ κι' ἀπ' τὸ βράδυ ὥς τὸ πρωῒ.... Τὸ χαρτὶ νὰ δέχεται ὅλα τὰ παράπονά μου κι' ὅλες τὶς λέξεις τῆς λατρείας μου γιὰ σένα, ἀφοῦ τὸ αὐτί σου θἄναι μακρυά μου καὶ δὲν θὰ μ' ἀκούη...

Φοβᾶμαι ὅμως... Φοβᾶμαι μήπως γίνω ἀνιαρή... Μήπως μὲ βαρεθῆς, ὅπως βαρέθηκες καὶ τόσες ἄλλες... Στὴν ἀρχή, βλέπεις, μὲ κακόμαθες μὲ τὰ χάδια σου, κι' ὅταν χαλαρώνεις λιγάκι τὴν τρυφερότητά σου, ἡ καρδιά μου πονάει...

Νὰ μὴν ἀργήσω νὰ σὲ δῶ, ἀγάπη μου. Εἶμαι διψασμένη γιὰ τὰ φιλιά σου κι' ἡ ψυχή μου διψάει κι' αὐτὴ γιὰ δυὸ λόγια ἀγάπης... Ἔλα νὰ τὰ ψιθυρίσης γλυκὰ στ' αὐτί μου, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς...

Θὰ σὲ περιμένω μὲ λαχτάρα.

Β.

* * *

(Ὁ δοὺξ ντὲ Ρισελιὲ στὴν κόμησσα Ζ.).

Ἀγάπη μου,

Ὅλες τὶ στιγμές μου εἶνε γεμᾶτες ἀπ' τὴ λατρεία σου... Σ' ἀγαπῶ τρελλὰ εἴτε σὲ βλέπω, εἴτε μοῦ λείπεις... Ἔχεις σκλαβώσει τὴν καρδιά μου σὲ σημεῖο, ποὺ καμμιὰ ἄλλη δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ θέσι μέσα της. Ἔχεις τόση δύναμι ἀπάνω μου καὶ τόσο πολλὰ σοῦδωσα ἀπ' τὸν ἑαυτό μου, ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς ζῶ μέσα σου. Μοῦ παραπονιέσαι γιὰ τὴν ἀπουσία μου... Ὅτι ἀργῶ πολὺ νὰ σὲ βλέπω... Μὰ ρωτᾶς γιατί; Μήπως νομίζεις ὅτι κι' ἐγώ, ὅσο βρίσκομαι μακρυά σου, ἡσυχάζω;

Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς τί ἀνυπόμονος ποὺ εἶμαι, νὰ τρέξω κοντά σου! Ναί, νὰ κλειστῶ στὴν ἀγκαλιά σου, γιὰ νὰ ξεχάσω λιγάκι ὅλα τ' ἄλλα, ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ μὲ ἀπασχολοῦν, ὅλες τὶς ἄλλες ποὺ καμμιά τους δὲν μ' ἐνδιαφέρει... Ὅλη μου ἡ ζωὴ κι' ὅλη μου ἡ χαρὰ εἶσαι σύ.

Ἔλαβα ἀσφαλῶς καὶ τὰ 12 λουδοβίκεια ποὺ μοῦστειλες... Δὲν ξέρεις, ἀγάπη μου, πόσο μοῦ χρησίμεψαν. Εἶχα ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ καὶ μοῦρθαν οὐρανοκατέβατα!

Ἂν σοῦ περισσεύουν καὶ τίποτα ἄλλα ἀκόμα, εὐχαρίστως θὰ τὰ δεχόμουν... Εἶμαι πνιγμένος στὰ ἔξυδα αὐτὲς τὶς μέρες καὶ τὸ κάθε τι, ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ ποσόν, θὰ μοῦδινε ἀρκετὴ ἀνακούφισι...

Λοιπόν, σύμφωνοι στὸ ραντεβοῦ μας, ποὺ μοῦδωσες χθές...

Μὲ λατρεία

Ρ.

□□□□ Η ΞΕΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □□□□

Ἡ Γαλλὶς μυθιστοριογράφος Γεωργία Σάνδη.